

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 274/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P., K., zastúpenej advokátkou JUDr. E. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er/2/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

Odôvodnenie

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2010 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 2/2003.

Sťažovateľka podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy odôvodnila takto:

„V uvedenej exekučnej veci sme podali námietky na OS v ZH v roku 2008. Okrem iných skutočností sme v tomto konaní žiadali súd, aby exekúciu z úradnej moci zastavil, nakoľko nemáme žiadny vlastný majetok, ktorý by bolo možné výkonom postihnúť. OS v ZH vo veci rozhodol uznesením 11 Er/2/2003-57 dňa 03.06.2008 ktorým námietky zamietol. Nevydal samostatné uznesenie o zastavení (aspoň časti) exekúcie..., preto sme prostredníctvom právnej zástupkyne podali na OS v ZH návrh na zastavenie exekúcie zo 16.03.2009 a doplnujúci návrh zo 07.04.2009. OS v ZH napriek našim urgenciám... o návrhoch rozhodol až 06.10.2009 uznesením 11 Er/2/2003-75..., našim návrhom na zastavenie exekúcie vyhovel a exekúciu vedenú pod č. Ex 19/2009 u súdneho exekútora JUDr. T. B. v požadovanej časti zastavil. Stalo sa tak až potom, ako súdny exekútor exekúciu vykonal (k ukončeniu exekúcie došlo v 04/2009). Povinný ani súdny exekútor uznesenie nenapadli opravným prostriedkom. Preto sme sa domáhali, aby súdny exekútor (aj povinný) vrátili prijaté plnenie. Podali sme i sťažnosť na postup súdneho exekútora. Žiadali sme exekútora aj Ministerstvo spravodlivosti o náhradu škody prísom z 01.04.2010. Ako neskôr vyplynulo zo stanoviska súdneho exekútora zo dňa 13.04.2010 mal zato, že konal v súlade s platným právom a navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 EP). Ministerstvo spravodlivosti SR neodpovedalo

adresne. Podanie našej právnej zástupkyne posúdilo ako sťažnosť, ktorú odstúpilo na Slovenskú komoru exekútorov...

S odkazom na skutočnosť, že o vybavení našich podaní na doriešenie veci sme sa dozvedeli dňom doručenia posledného stanoviska t.j. k 12.05.2010, máme zato, že naša sťažnosť je podaná v zákonnej 2-mesačnej lehote (§ 53 ods. 3 Zákona č. 38/1993 Z.z. v platnom znení.). Podľa nášho názoru OS v ZH ako súd exekučný konal v tejto veci od počiatku v rozpore s platným právom. Ustanovenie § 57 ods. 1 pís. d) Exekučného poriadku (ďalej EP), zákona č. 233/1995 Z.z. v platnom znení, umožňuje súdu zastaviť exekúciu z úradne moci, ak táto postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu. S odkazom na citované ustanovenie bolo povinnosťou OS v ZH exekúciu Ex 19/2009 (predtým EX 187/2002) zastaviť v časti týkajúcej sa majetku štátu, ktorý nepodlieha exekúcii už v roku 2008 a to v rámci konania o námietkach. Súd zostal nečinný. Nekonal vo veci, ani po podaní návrhu na zastavenie exekúcie a doplnujúceho návrhu v 03/2009, hoci mal vedomosť, že súdnemu exekútorovi bolo poverenie na výkon práva vydané... Tým, že vyhovel nášmu návrhu potom ako došlo k vykonaniu exekúcie, vydal rozhodnutie, ktoré síce chráni majetok štátu, avšak majetok ktorý už bol „exekúovaný“. Ide o rozhodnutie ktoré je pre nás nulité.

V dôsledku takéhoto postupu OS v ZH nám vznikla ujma vo výške 4.090,87 eur, ktorú súdny exekútor zadržal zo zdravotného poistenia našich klientov a použil na úhradu pohľadávky oprávneného v EX 19/2009... Vyššie označeným postupom súdu (prieťahmi v konaní) boli porušené naše práva zaručené Ústavou SR a to najmä:

- Ústavné právo podľa čl. 48 ods.2 Ústavy SR (každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov),
- Ústavné právo na spravodlivý proces zaručené čl. 46 Ústavy SR, ako aj čl. 6. Dohovoru o ochrane ľudských opráv a základných slobôd.“

Sťažovateľka navrhla rozhodnúť o sťažnosti takto rozhodnúť:

„1. Právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov priznané Ústavou SR (čl. 48 ods. 2) v konaní 11 Er/2/2003 na OS v ZH bolo porušené.

2. Právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces zaručené Ústavou SR (čl. 46 a nasl.) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (vyhlásený pod č. 209/1992 Zb. v platnom znení) bolo v konaní 11Er/3/2003 na OS v ZH bolo porušené.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné odškodnenie v čiastke 7.796,40 eur, ktorú sumu je povinný vyplatiť sťažovateľovi OS v ZH do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia a náhradu za spôsobenú ujmu vo výške.

Ústavný súd SR priznáva náhradu trov právneho zastúpenia právnej zástupkyňi sťažovateľa vo výške spolu 489,10 eur (2x úkon á 237,34eur, 2x réžia á 7,21eur, výdavky počítané podľa Vyhl. č. 655/2004 Z.z. v platnom znení), ktoré trovy je povinný vyplatiť k rukám advokátky OS v ZH.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podstatou namietaného porušenia sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru je nesprávny postup a nečinnosť okresného súdu vo veci návrhu na zastavenie exekúcie v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 Er/2/2003, v dôsledku čoho bol postihnutý majetok, ktorý je z exekúcie vylúčený, čím došlo na strane sťažovateľky ku vzniku škody v sume 4 090,87 €. V danom prípade okresný súd o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie rozhodol uznesením zo 6. októbra 2009 vydaným pod č. k. 11 Er 2/2003-75 tak, že exekúciu zastavil v časti prikázania pohľadávky povinného voči jej dlžníkovi – S., a. s. Proti uvedenému rozhodnutiu sťažovateľka a ani ostatní účastníci exekučného konania nepodali opravný prostriedok, preto uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 28. októbra 2009.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť najneskôr dňom, ktorým uznesenie okresného súdu zo 6. októbra 2009 č. k. 11 Er 2/2003-75 nadobudlo právoplatnosť, teda 28. októbra 2009. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty, neumožňuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, IV. ÚS 338/08).

Sťažovateľka však doručila ústavnému súdu sťažnosť proti postupu okresného súdu až 7. júna 2010, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky, ktorá vychádza z nesprávneho právneho názoru, že lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy jej začala plynúť až dorúčením „posledného stanoviska 12. mája 2010“. Z pripojených dokladov vyplýva, že sťažovateľka zrejme poukazuje na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len

„ministerstvo“) z 12. mája 2010, ktorým bola postúpená jej sťažnosť na činnosť súdneho exekútora Slovenskej komore exekútorov. Uvedené stanovisko ministerstva je však len odpoveďou na sťažovateľkinu výzvu na náhradu škody, ktorá vznikla tým, že súdny exekútor vymohol v exekúcii vedenej proti sťažovateľke sumu 4 090,87 € postihnutím práv, ktoré mali byť z exekúcie vylúčené. Táto výzva sťažovateľky však nesmerovala proti postupu ani rozhodnutiu okresného súdu, ktorý sťažovateľka označuje ako porušovateľa svojich základných práv, a preto ju nemožno považovať ani za účinný nástroj nápravy porušenia jej základných práv okresným súdom. Výzva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je len spôsobom, ktorým sa možno domáhať reparácie škôd, a nie postupom (resp. opravným prostriedkom), ktorým možno dosiahnuť prípadné zrušenie ústavne neakceptovateľného rozhodnutia všeobecného súdu a ktorý má predchádzať podaniu sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, možno konštatovať, že lehota ustanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľke bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podala túto sťažnosť, a preto ústavný súd jej sťažnosť odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2010